

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

kontrollen med den lokale udvikling på dette felt. Men det er naturligvis ikke sådan, at jeg tror, det er borgmesteren eller hvem det nu måtte være, kommunaldirektøren, der skulle sidde og lave programvirksomhed. Den naturlige orden måtte være, at der blev etableret et selvstændigt program-selskab, der under ansvar over for amtsrådet eller kommunalbestyrelsen og efter de almindelige retningslinjer, der fastsættes i koncessionen og af de folkevalgte organer, skal drive en selvstændig programvirksomhed på en af de kanaler, der ikke anvendes til fordeling af Danmarks radios eller udenlandske radiofoniers programmer, og at et programselskab som dette skulle have den tilsvarende programfrihed i forhold til amt og kommuner som den, Danmarks radio har i forhold til staten, og en tilsvarende forpligtelse til alsidighed. Man taler om de mange kanalmuligheder, der vil komme med tiden: 20, 40 eller måske flere, og nu tror jeg ikke, det bliver aktuelt med udnyttelse af alle disse muligheder i første omgang, men der kan jo også være en bestemmelse om, hvordan der skal disponeres over sådanne overskydende kanaler, og der er mange muligheder: der kan være til undervisningsbrug, forskellige offentlige tjenester, der er uanede muligheder for, hvad man kan bruge på den måde. Man har eksempler på i udlandet, at man har det som en slags offentlig talerstol, hvor man gennem billedtelefon og alt muligt kan få tingene op, men det er nok noget, der hører til i en fremtid, der ligger lidt mere væk fra den øjeblikkelige situation.

Jeg mener også, det må være rigtigt — og det er jeg glad for at der har været tilslutning til fra de allerfleste — at det bør fastslås, at den lokale programvirksomhed ikke må finansieres ved hjælp af reklamer, at finansieringen skal ske enten over det offentlige, eller ved at lyttere og seere betaler afgifter på brugen af kabelradio eller -fjernsyn. Jeg tror også, det er rigtigt, fordi det er blevet nævnt, at kabelfjernsyn i særlig grad vil kunne, skal vi sige favorisere de tæt beboede områder, at det vil vare år, før landet kan dækkes helt, og at man nok bør lade indgå i koncessionsordningerne som en betingelse, at byanlæg, hvis de oprettes, kommer til at dække de omkringliggende landdistrikter.

Der er også rejst spørgsmålet om programvirksomhed over små fællesantenneanlæg, og det er lige fra beboelsesejendomme med 8—10 lejligheder til store byanlæg. Der kan det jo være muligt at drive en slags programvirksomhed; man kan indkoble grammofonmæssige udsendelser, sende meddelelser af forskellig art — det sker allerede nu. Det spørgsmål har været rejst, om den almindelige orden, som er blevet skitseret, vil betyde, at benyttelse af de mindre fællesantenneanlæg ikke skal tillades. Jeg mener, at skal der reguleres, må det være på programvirksomheden. Naturligvis kan man ikke forhindre, at fællesantenneanlæg bliver brugt til meddelelser af fælles interesse inden for et bestemt område, meddelelser om beboermøder, dagsorden osv., noget, der angår dem, der hører til dér, men det kan vel nok være mere betænkeligt, hvis man åbner op for et fuldkomment program med grammofonmusik, politiske taler osv., en hel række andre ting, man prøver på at lave lokalt; spørgsmålet er, om der så ikke opstår et afgrænsningsproblem, som må tages op og drøftes. Jeg tror, at det er en af de ting, vi kommer til at overveje meget nøje. Jeg vil også sige, at når man åbner op for dette, er det jo ikke, fordi der er nogen, der tror, at alt dette bliver lavet fra den ene dag til den anden. Der er netop spørgsmålet om at kunne eksperimentere sig frem: at vi må begynde et sted og så tage en rolig udvikling. Men det afgørende i denne situation er, at vi får en styring af tingene, at ikke pludselig det hele er løbet fra os og vi ikke kan bringe orden i det igen.

Noget af det væsentligste i den drøftelse, der har fundet sted, er jo Danmarks radios forhold til folketinget og regeringen. Jeg tror, det er meget vigtigt — det var hr. Robert Pedersen, der rejste spørgsmålet — at Danmarks radios bevillingsretlige særstilling utvetydigt fastslås i en ny lov, at radiatorådets dispositionsfrihed inden for de givne økonomiske rammer præciseres. Disse rammer fastsættes ved finansudvalgets godkendelse af licensernes størrelse og ved kulturministerens godkendelse af de årlige budgetter.

Jeg gjorde opmærksom på i min redegørelse, at Danmarks radio ikke dermed kommer til at eksistere i et økonomisk tomrum, at radioen ikke skal undrages den